

Vršovice 13.11.2011

Pozdrav: Milé sestry a milí bratři, milí přátelé, vítám vás na našich společných bohoslužbách a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Píseň: 161 sl.1

Introit: Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi. Neodvrhuj mě a neopouštěj, Bože, moje spásu.

Píseň: 191

Modlitba

Pane Bože, chceme Ti dnes děkovat za to, co můžeme zažívat uprostřed našeho vršovického sborového společenství. Uprostřed skepse a cynismu, které cítíme kolem sebe v tomto světě, zde můžeme naslouchat Tvému slovu, slyšet o naději a setkávat se jeden s druhým. Děkujeme Ti za naše společenství, děkujeme ti za rozličné dary Ducha, které dáváš každému z nás.

Pane Bože, cítíme i úkol a zodpovědnost k lidem kolem nás, víme že tu nejsme sami pro sebe, ale často o tobě nedokážeme dobře svědčit. Buď nám chybí odvaha nebo správná slova. Daruj nám i v těchto chvílích Ducha svatého, aby naše setkání s druhými lidmi byla plná porozumění, otevřenosti a plodného dialogu. Otvírej nám prosíme ústa i srdce, tam kde je to potřeba. Amen

1.čtení: Jozue 2, 1-24

Píseň: S 278

2.čtení: Lk 10, 1-12

Kázání:

Text z Lukášova evangelia pojednává o úkolu církve. Je to tedy téma nanejvýš aktuální a týká se nás všech, a to snad ještě osobněji, než bychom chtěli.

Situaci, která vyslání sedmdesáti předchází, shrnuje Ježíš metaforou - žeň je mnohá, dělníků málo... Jakoby chtěl Ježíš říct: „Na straně Pána Boha je všechno v pořádku, království Boží se opravdu blíží, to vy

zařizovat nemusíte. Teď se ale podíváme na to, jaký je úkol vás, dělníků..." Ten úkol je svědectví, zvěstování o přicházejícím Božím království. To je jasný střed, kolem nějž se všechno točí, to je hlavní mise a poslání církve. Mimo to už následují konkrétní pokyny, víceméně praktického rázu. Skoro se divíme, že je evangelista považoval za nutné pro nás zaznamenat. Mnohé z nich zní pro dnešního křesťana trochu tajemně, mnohé snad skoro asociálně.

Nejzvláštnější jsou asi tyto: Neberte si měšec, mošnu ani obuv (pravděpodobně náhradní). S nikým se na cestě nepozdravujte. A nakonec pokyn k rituálnímu setřesení prachu na obyvatele odmítnuvšího města.

Nemohu si pomoci, ale když jsem si prošel exegezi a výklady těchto výroků, nemohl jsem vyhnat z hlavy myšlenku na právě probíhající majetkové vyrovnání církví se státem. Sám často lidem kolem sebe vysvětluji, že jde o peníze, na které máme nárok, že je to ve skutečnosti cesta, jak dosáhnout úplné odluky církve od státu. Jenže tento Lukášův text se neptá, zda mají učedníci na mošnu, měšec a náhradní obuv nárok nebo ne, Ježíš prostě říká: „Vůbec si to neberte na cestu!“ Znamená to: nestarejte se o to, jak zabezpečit svou budoucnost, vždyť sami zvěstujete, že budoucnost patří pánu Bohu, blíží se jeho království, kde nerozhoduje, kdo má v kapse kolik peněz. Už to jak se vybavíte na cestu, je příložitostí k zvěstování.

Této příležitosti se lehce vzdáváme, když jsme už od převratu ve společnosti často vnímáni jako ti, kteří dokážou jasně a zřetelně formulovat pouze požadavek na peníze. To opravdu nezní jako slova evangelia, která tato společnost potřebuje slyšet.

Druhý ještě tajemnější příkaz zní: Nikoho na cestě nezdravte. To nemůže znamenat: S nikým se nebavte. Vždyť učedníci jsou vysláni právě proto, aby mluvili k lidem, aby mluvili o přicházejícím Božím království. Jenže právě o něm a ne o něčem jiném, úkol je jasný, máme zvěstovat a ne se vybavovat po cestě o podřadných věcech. To, co momentálně dělají naši církevní představitelé, je ale právě vybavování se o věcech, které se zvěstováním nesouvisí. Dokážeme se možná úspěšně bavit s představiteli státu o navrácení majetku. Dokážeme jim ale při tom stejně jasně vysvětlit, že lidé s postižením, jedni z nejslabších článků v této společnosti, by neměli být terčem likvidačních škrtů? Dokážeme jasně zvěstovat této společnosti, že na opravdový život si nemůžeme vydělat, ale z Boží milosti se tu nabízí úplně pro každého? Nějak jsem to nezaslechl. Asi jsme se po cestě někde trochu zapovídali....

Poslední výrok o vytrásání prachu z nohou znamená: dobře, pokud nás

slyšet nechcete, nevadí, království Boží přijde tak jako tak, nezávisí na vás a vašem přijetí, vaší moci, vašem naplnění našich nároků, na navrácení peněz, které nám dlužíte. Ani ten prach, co máme na nohou si od vás nebudeme brát, abyste si náhodou nemysleli, že nám jde o peníze... Takové gesto nemá být okázalou pózou, ale snahou za žádnou cenu nezdiskreditovat naši věc.

Na prvním místě stojí náš úkol zvěstovat evangelium, zvěstovat příchod království Božího. Tomu máme podřizovat vše, včetně majetkoprávních vztahů se státem.

To, že zde není chyba jen na straně našich milých a obětavě pracujících církevních představitelích, to snad nemusím zdůrazňovat. Následující otázky směřují na naši církev jako na celek. Opravdu není naše církev schopná jiné cesty k odluce od státu než skrze vymáhání zabaveného majetku? Opravdu se nemůžeme alespoň postupně vzdát zároveň majetku i příspěvků od státu? Jak bychom dopadli bez peněz, jistě si řeknete. Nejsou to jen radikální výplody studenta, kterému je sotva přes dvacet, ještě ho živí rodiče a o světě toho moc neví? Možná jsou. A taky je pravda, že nemůžeme ignorovat realitu tohoto světa, i to, že vyrovnání majetkových poměrů církve a státu mnohým ulehčí život a nastolí snad i zdravější prostředí.

Ale nemůžeme ignorovat ani otázky, které nám klade Lukášův text. Není právě tady šance ukázat společnosti kolem nás, že je tu někdo, kdo se nespolehá jen na peníze? Nepřicházíme o nenahraditelnou příležitost k svědectví, nenarušujeme důvěryhodnost věci, které máme sloužit? Nezapomínáme kvůli starosti o peníze na něco důležitějšího? Neztrácíme obtížným vyjednáváním se špičkami státu možnost jasného a prorockého slova? Ptejme se sami sebe, sebe navzájem i našich církevních představitelů, protože tak jednoduché a černobílé, jak to zatím církev sama sobě předkládá, to není.

Zde bych chtěl toto provokativní, citlivé, nejdnoznačné, ale potřebné téma ukončit. Chtěl bych ho ukončit právě jako otázku na nás, otázku, které se nemůžeme vyhnout, otázku, které se nemůžeme zbavit prostým poukazem na to, že jsme v právu.

Tyto radikální Ježíšovy požadavky jsou ale jen A Lukášova textu a patří se dodat taky jeho B. To se podle mě nejjasněji odkrývá v pasáži veršů 5 až 7. Konkrétně v tomto krátkém souvětí: „Přijmou-li pozdrav pokoje, váš pokoj na nich spočine.“ Uprostřed Ježíšovy řeči, uprostřed jeho návodu na správnou misi se jakoby mimochodem něco pohnulo. Není náhoda, že v tom figuruje pokoj. Řecky eiréné, hebrejsky šalom. Znamé

slovo šalom vyjadřuje ve Starém Zákoně plnost života v Hospodinově **zaslíbené zemi**, právě v té zemi, před kterou stojí izraelský lid pod vedením Jozua, jak jsme o tom slyšeli v prvním čtení. V sedmém verši z novozákonního textu se pak píše: „V tom domě zůstaňte, pijte, co vám dají.“ Ano, týká se to ještě stále praktických záležitostí, zajištění obživy učedníků při plnění jejich úkolu, pozornému čtenáři ale neunikne, že když Ježíš mluví o společném hodování, nejčastěji tím opisuje blížící se **Boží království**.

A tak se nám ve verších 5 až 7 objevuje vlastně něco ze samotné zvěsti, kterou učedníci nesou do světa. Jakoby ti, kteří se vydali na strastiplnou cestu zvěstování Božího království něco z něj najednou mohli okusit. A to právě u stolu cizích lidí, právě v setkání s těmi, kteří skrze ně slyšeli o Božím království poprvé. Tuto silnou zkušenost církve popsali bibličtí svědkové jako působení Ducha svatého. A paradoxně právě zde, v jedné z nejstarších vrstev novozákonní tradice, kde se o Duchu svatém ještě přímo nemluví, se nám může jasněji vyjevit, co si máme pod působením Ducha svatého představit.

Je to dar skutečného setkání mezi lidmi, rozbourání zdí, které mezi ně staví odlišná kultura, odlišná tradice, jiné sociální postavení i jiný světonázor. Je to uskutečnění porozumění tam, kde se zdá, že jsou už všechny možnosti pro dialog vyčerpány. Je to uzdravení vztahů tam, kde se zdá, že jsou nenapravitelně pošramoceny. Je to ale i vzájemné sdílení, které nese konkrétní hmatatelné plody v zasednutí ke společnému stolu k připravenému pokrmu. To, že Duch vane kudy chce, že z jeho působení nemůžeme a nesmíme nikoho vylučovat se s typickou starozákonní zemitostí ukazuje v příběhu o nevěstce Rachab. Byla to ona, nevěstka z nepřátelského lidu, která u sebe uschovala izraelské zvědy. Neučinila tak jen ze strachu nebo z vypočítavosti, ale především s vědomím, že Hospodin má pro svůj lid připravenou zaslíbenou zemi. Hradby Jericha jsou na cestě do ní překážkou a proto musí padnout. Rachab se pak objeví i v Ježíšově rodokmenu na začátku Matoušova evangelia, aby ani křesťané nezapomněli, že Duch vane kudy chce on, ne kudy chceme my.

Když křesťanští otcové formulovali dogma o Trojjediném Bohu, nebyla to z jejich strany svévolná záliba v řeckém spekulativní myšlení, ale geniální vyjádření toho, že na naší cestě za druhými lidmi je s námi jako Duch svatý Pán Bůh sám.

A tak se nemusíme bát a můžeme přestat hledat do nekonečna vhodnou obuv a to nejlepší vybavení na cestu. Máme začít plnit úkol, který je nám svěřený, úkol dělníků na velké Pánově žni. Pán Bůh je s námi i dnes skrze

Ducha svatého. A když se nebudeme stydět dosvědčovat svými slovy a životy zvěst o Božím království, něco z Božího království zakusíme už nyní. Když se nebudeme bát jít se svou zvěstí za druhými lidmi, dostaneme za to i něco dobrého k jídlu.

Amen

Píseň: 367

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání:

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Jan 14, 27

Požehnání:

Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. Neboť já, Hospodin, jsem tvůj Bůh. Iz 43,1b-3a

Píseň: 636